

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 1 * FEBRUAR 1951 * 34. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

*Det er hvidt derude;
Kyndelmisse slår sin knude
overmåde huas og hård —
Hvidt forneden, hvidt foroven,
pudret tykt står træ i skoven,
som udi min abildgård.*

*Der er tyst herude;
kun med sagte pik på rude
melder sig den små musvit.
Der er ingen fugl, som synger,
finken kun på kvisten gynger,
ser sig om og vipper lidt.*

*Det er koldt herude:
Ravne skrige, ugler tude,
søge føde, søge læ.
Kragen spanker om med skaden
hojt på rygningen af laden,
skele til det tamme kræ.*

*Hanen sig opsvinger
på en snemand; sine vinger
klaskende han sammenslår,
krummer halsen stolt og galer.
Hvad monstro han vil, den praler?
Hvis endda om to han spår!*

*Inderlig jeg længes
efter vår, men vintren strenges;
atter vinden om i nord.
Kom sydvest, som frosten tvinger.
Kom med dine tågevinger.
Kom og løs den bundne jord!*

St. St. Blicher

Kære spejdere!

Jeg kendte en gang en rar gammel dame, der blandt andre ejendommeligheder havde den lille mærkelige vane altid, når hun sagde farvel, da at tilføje: „— og så tak da, for den tid, hvor vi har kendt hinanden!“ Når man undrende mindede hende om, at man sås jo igen på torsdag, så der vel ikke var grund til at tage afsked, som om man aldrig skulle ses mere, erklærede hun:

„Man ved aldrig, hvad der kan ske, og man kan aldrig sige tak for tidt, og man kan i det hele taget ikke sige rare ting for tidt!“

Og det er jo indlysende rigtigt, at man glemmer det helt i det daglige. Man burde sige så meget mere tak, end man gør, også af den gode grund, at det vænner en selv til at se efter de ting, der er rare og gode og som er en tak værd. Jeg kunne nævne så mange eksempler, at det ville virke trættende, og derfor vil jeg hellere lade være. Og så vil jeg i stedet for sige: Glædeligt nytår! Det er en måned siden, nogen har sagt det sidst til jer, og det er 6 uger siden, det nye år begyndte, men vi har ikke mødt hinanden før, og den gamle dame, jeg citerede ovenfor, havde også ret, når hun sagde, at man i det hele taget ikke kunne sige rare ting tidt nok. Glædeligt nytår er også en rar ting. Glædeligt og glæderigt må vel være nær det samme, og vi har alle, store, små og midt mellem, brug for en tilværelse, der byder på mange glæder. Det behøver slet ikke være de helt store, der tager vejret fra en og overskrider ens dristigste forhåbninger, nej, nej, bare de små, der i det daglige betyder så meget, en ros, hvor man ikke ventede det, et brev, et smil, et solskinsvejr, en vellykket tur, fiskene i akvariet, der yngede, o. s. v. o. s. v.

Jeg ønsker jer hver især et glædeligt nytår, og jeg ønsker, at vi, når vi mødes, og forhåbentlig er vi mange, der mødes i det nye år, også må opleve noget godt sammen, dejlige morgener, parader med smæld i fanerne og festlige fanfarer ud over lejrbyen, gode arbejdsdage, godt fællesskab og lyse sommeraftener!

Hilsen og håndslag

Scuesofi

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Formanden for verdenskomiteen, Sylvi Visapää, sender de skandinaviske pigespejdere sin

hilsen til 22. febr.

Thinking Day för våra tankar till våra scoutkamrater i hela världen. Vi tänker med stor tacksamhet på Lord Baden-Powell, som givit oss scouting, denna underbara lek med ett så krävande mål, som griper barnets fantasi och utmanar en fullvuxens hela styrka. Och vi tänker på vår World Chief Guide, som outröttlig besöker flickscouterna i alla världsdelar.

Vi minns också våra scoutkamrater i andra länder. Kanske vi mött någon av dem på ett läger utomlands eller hemma. Och är det icke så, att genom våra kamrater har vi fått något av det allra bästa och värdefullaste scouting givit oss.

När jag sänder min varma hälsning till alle Nordens flickscouter, ville jag så gärna, att vi denne Thinking Day särskilt skulle minnas de av våra kamrater, som firar Thinking Day under svårare omständigheter än vi här i Norden.

Först tänker jag på flickscouterna i Korea, som fått arbeta blott några år i fred, startat nya kårer, haft en tränare från USA och riktigt kommit i gång. Sedan kom kriget, som nu rasat i hele landet, förstört hem och gjort tusenden till flyktingar. Det är icke lätt att vara flickscout i Korea, men jag tror att våra kamrater där vill göra sitt bästa ändå.

Så går mina tankar till Syd-Amerikas många länder, Columbia, Peru, Ecuador, Chile, Bolivia, Venezuela, Argentina, Paraguay, Uruguay, där flickscoutarbetet börjat. I dessa länder, vilka vi så litet känner till, har flickorna mycket mindre frihet och kvinnans ställning är en helt annan än i våra nordiska länder. Men jag tror, att just därför kan scouting hjälpa dessa flickor att som vuxna bära större ansvar i samhället än deras mödrar fått tillfälle till.

När flickscouterna hade sin Världskonferens i Oxford senaste sommar, berättade en ledare från Syd-Africa, att en av deras största svårigheter

var att ha både svarta och vita flickor i sina kårer. Det ville de, men i denna den tillskärpte rasfientlighetens tid, fanns det många både bland afrikanerna och de vita, som icke gillade det, utan ville ha enfärgade kårer. „Vi kan ej undvika denna svårighet, vi skulle ju bedraga scoutidéen, og vi gjorde skillnad mellan raserna,“ sade hon. Hon var redo till att kämpa genom svårigheterna.

I september besökte jag Tyskland. Det var gott att se de många nybyggnaderna där. Men det var hjärtsvärande, att se ännu ruiner och flyktingeläger överallt, i storstäderna och de små städerna och på landsorten. Tyskland är nu Tenderfoot medlem i vårt Världsförbund. I kårerna där finns det många flickor som bor i ruinhus och flyktingelägrens flickor skulle behöva den hjälp scouting kunde ge dem.

I Sydslesvig mötte jag en hel del danske flickscouter. Där fick jag höra om en stor arbetslöshet, som också drabbar ungdomen. På våren 1950 fanns det icke arbetsplatser för hälften av

de pojkar som slutade mellanskolan och för flickorna var det ännu svårare att få arbete. Men jag ville så gärna, att ni alla skulle ha sett, huru de i Flensburg och i Slesvig samlade flickscouterna lyssnade till det jag berättade för dem om flickscouterna i andra länder. Också de ville göra sitt bästa.

Når vi tänker på desse *våra* scoutkamrater, tror jag, att vi ser, att vi har mycket att tacka för. Och så vill vi säkert alla vara med om, att hjälpa desse och andra länders flickscouter. Vi kan kanske på Thinking Day också tänka över, vad vi kan göra för att hjälpa dem. Då firar vi dagen på ett riktigt sätt.

Sylvia Visapää

Alverdens pigespejderes dag...

Har I følt det, som jeg, at Thinking Day var noget mærkelig fremmedartet noget? Svært at udtale og endnu sværere at forstå!

Alverdens pigespejderes dag er straks meget bedre; — ganske vist lidt langt og højtideligt for kvikke danske tunger — men det kan vi da *forstå*: den dag, hvor vi i særlig grad tænker på det venskab, der har bredt sig med spejderbevægelsen til alverdens lande, og en morsom dag tilmed, både Baden-Powells og hans kones fødselsdag.

Hvis vi ikke skulle fejre den dag på den måde, så ved jeg ikke, hvilken spejderdag, vi skulle fejre?

Men lad os nu se lidt på det hele, for det er ikke meningen, at vi skal være sentimentale og blot tilbringe een dag om året i rørelse og blot den ene dag ofre en lille hullet tiøre til verdensforståelsens fremme.

Denne dag er symbolet på, at vi ikke alene har øjnene åbne for, at alt i verden ikke er, som det burde være og kunne være; men at vi også ser en vej ud af vanskelighederne, nemlig kendskab til og forståelse af unge i andre lande. Hvor man kender og forstår, følger venskab og aldrig fjendskab og had.

Nu er vi vel ikke nået så farlig langt endnu med hensyn til kendskab til spejdere i Sydamerika, på Haiti eller selv i de fjernere liggende europæiske lande. Men vi ser nu og da et billede af dem i uniform, der ikke er så forskellig endda fra vor, og ofte er de beskæftiget med et eller andet spejderarbejde, som vi nikker genkendende til, og så tænker vi ved os selv: „Ja, I ser jo lidt sjove ud — anderledes end vi i alt fald — men I er spejdere og har samme lov og løfte, som vi, og I ser også ud til at have godt humør — ligesom vi

— så vi er venner og ville sikkert få det vældig festligt sammen i lejr, hvis vi mødtes, — også selvom vi ikke forstod hinandens sprog. Hvordan mon I for resten bygger bål, hvad spiser I i lejr, og hvordan synger i „Velbekomme“? — Det kunne være, I kunne lære os noget spændende, som vi ikke har prøvet før! — Vi kunne godt lære jer at bage snobrød og småkager midt ude på en åben græsmark.“

„Vi vil gerne lære jer at kende, vil gerne prøve at forstå, hvad I sætter mest pris på, og vi vil også gerne vise jer, hvad vi holder af, og hvad vi har af smukke ting her i Danmark.“

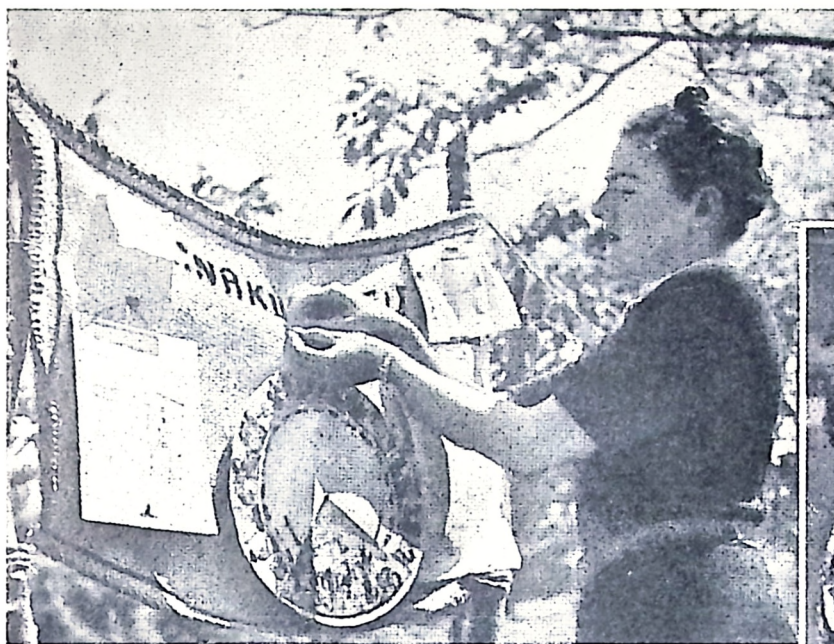
Vi har både fælles interesser og forskellige interesser, og det er det aller bedste grundlag for et varigt venskab!

Det er ikke så let for os at begynde at dyrke venskab med Haiti; men hvorfor ikke begynde med Norge eller Sevrige, eller hvis I vil have luftet jeres engelsk på en fornøjelig måde, med England eller Amerika. Postboxsekretæren skal nok skaffe jer en penneven! Eller få jer en venskabstrop, hvis I er mange, der gerne vil arbejde sammen på en morsom opgave! I så fald må I sætte jer i forbindelse med den internationale sekretær på korpskontoret i Odense.

Alligevel kan I netop godt give både Haiti, Uganda og andre fjerntliggende og ukendte egne et venskabstegn, jeres 10-øre eller, hvis I er flotte og kan undvære det, en 25-øre.

I skal vide, at de penge, der kommer ind på Thinking Day, går til at fremme spejderarbejdet i de lande, hvor det er længst tilbage, eller hvor man af en eller anden grund har vanskeligheder. Tænk blot på forholdene i Grækenland eller det fjerne østen eller blandt folkeslag, hvor kvinders

PIGESPEJDERE FRA HELE VERDEN

ligeberettigelse ingenlunde er en selvfølge, eller på de lande, hvor størstedelen af befolkningen hverken kan læse eller skrive. Er det ikke, som om vore egne vanskeligheder bliver så små i sammenligning hermed.

På verdenskonferencen i Oxford i sommer blev der talt om Thinking Day-fonden, der består af de penge, der hvert år kommer ind den 22. februar, og verdenskomitéen sagde: „Hvis vi kunne forøge dette beløb, var der så mange ting, vi kunne udrette og så mange steder, vi kunne hjælpe!“

Det lader jeg gå videre til jer, for jeg tror, at I gerne vil hjælpe.

Jeg vil være så ærlig at fortælle jer, at Danmark plejer at sende et pænt beløb til verdenskontoret i forhold til vort antal af spejdere, så I har vist interesse og vilje til at hjælpe; men kan vi ikke prøve at nå et endnu bedre resultat i år?

Der er hårdt brug for pengene!

Lis Starcke

*** POSTBOX ***

Australien. En seniorpatrulje ønsker forbindelse med en dansk seniorpatrulje.

Pigespejdere i Sydaustralien ønsker forbindelse med danske pigespejdere.

England. En 16-årig og en 17-årig pigespejder ønsker korrespondance med pævnaldrende danske pigespejdere.

Der ligger på mit skrivebord et rørende brev fra den internationale commissioner i Canada. Hun beder for nogle forældreløse pigespejdere, der bor på et slags børnehjem. Hun mener, at man ville kunne gøre disse børn en stor glæde, om man satte sig i forbindelse med dem.

Fromse.

**Den nordligste
og sydligste trop i
verden er blevet
pennevenner**

Ytterst mot havet, på vestre side av innløpet til Tanafjorden, ligger et lite fiskevær. Stedet er værhardt og barskt, all slags vind tar der, men verst er østavinden når den setter inn. Da bryter sjøen rett på havna. Det er det nordligste og mest værharde stedet på hele Øst-Finnmark, men det hindrer ikke at det bor ca. 500 mennesker på stedet. De fleste er fiskere, og for dem er det fint å bo der, for det er nær vei til fiskeplassene. Men havna er dårlig, så det er ikke dybt nok for hurtigrutene å komme opp, og ikke er der stor nok kai heller. Derfor foregår all ekspedering med ekspedisjonsbåten. Hurtigrutene anker opp et stykke utpå, og ekspedisjonsbåten, pramma, som vi kaller den, må hente i land varer og post og passasjerer. Det er et hardt arbeid for dem som er med i alle slags vær og til alle døgnets tider. — Som de fleste steder i Finnmark, ble også dette jevnet med jorden, men på de fem årene som er gått, er mye gjenreist. Omtrent halvparten av befolkningen bor nå i permanente hus, og det er stor byggevirkksomhet. I løjet

av neste år kommer nok enda flere til å få eget hus.

Slik er det altså i Gamvik, der *verdens nordligste spejdertropp* holder til. Det var frøken Berit Senstad som først begynte speiderarbeidet her, og den 17. mai 1948 ble de første ti speiderjentene opptatt. Da frøken Senstad reiste ved St. Hans-tider, hun var lærerinne, ble troppen stående uten fører. Men jentene fortsatte arbeidet på egen hånd, i håpet om at den nye lærerinnen hadde interesse for speiderarbeidet. Og da jeg altså kom til Gamvik, kom jeg med en gang i kontakt med speiderne. Jeg var ikke speider fra før, men fikk snart interessen, og i dette året er vi kommet et stykke framover.

I begynnelsen var vi bare ni jenter i troppen, en var sluttet, og vi arbeidet mot det mål å ta 2. graden og å ta opp aspiranter. Og våren 1949 ble troppen delt i tre patruljer. Nordstjerna, Blå-klokka og Svanen, med tilsammen 15 speidere. Patruljeførere er Guri Haug, Tordis Mortensen og Inger Korneliussen. Patruljene har møte en gang i uka. Førermøte har vi hver 14. dag. Interessen for speidersaken er stor, men det er ikke alltid så lett å få det rette tak på speiderarbeidet når vi ikke har noen erfaren speider til å lede oss. Men vi gjør så godt vi kan, og har mange hyggelige stunder sammen på møter og turer.

En gang på et speidermøte fant vi ut at vi sannsynligvis var den nordligste speiderpiketroppen i verden, og så hadde vi lyst til å prøve å komme i forbindelse med den sørligste. Jeg skrev til hovedkontoret i London, og fikk en adresse i Melbourne, Australia. Etter å ha skrevet dit, har jeg i sommerens og høstens løp fått brev fra forskjellige speiderjenter i og omkring Melbourne. Jeg ba en av dem, den 17 år gamle Pamela O'Neil i Geelong, fortelle om hjemstedet sitt og speiderarbeidet der, og hun var villig. Geelong er den nest største byen i staten Victoria. Den pene- ste delen er stranden på østre side. Den er virkelig vakker, med palmetrær og de to store svømmebassengene. Hver sommer drar tusener mennesker dit ut. Pamela er patruljefører i 16. Geelong Tropp, som består av fire patruljer, Tistel Rødstupe, Hanekam og Gjerdesmutt, med fem- seks jenter i hver. Pamelas patrulje, Hanekam, har møte hver torsdag, og på møtene gjennomgår de lekse, og leker forskjellige leker. Ofte tar

de mat med og drar på landtur, koker maten ute og har det riktig morsomt. Men leirlivet er nå det de er mest begeistret for, som alle speidere er. På nyåret skulle de dra på leir, og gledet seg veldig. Det er jo sommer i Australia nå.

Speiderjentene her synes det er veldig moro når jeg leser brevene fra Australia for dem. Vi har allerede hatt mye glede av brevene, og da de skriver både interessant og lærerikt, lærer vi også mye av korrespondansen, og vi ser med glede fram til hva forbindelsen kan bringe oss i framtida.

Vi efterlyser køkkenhjælpere i korpsets førertræning i påsken

I påsken afholder korpset førertræning i Fredericia. I denne træning er der brug for ca. 10 flinke spejdere over 15 år til hjælp i køkkenet. Mon ikke der er mange, der kunne have lyst til at komme og tage et nap for korpset og samtidig have en god tid sammen med spejderkammerater fra andre byer. De, der kunne tænke sig at hjælpe, bedes skrive til korpset, Læssøegade 199, Odense, snarest mulig med angivelse af navn, adresse, alder, hvilken tropp man er spejder i samt om man har været køkkenhjælper tidligere i en af korpsets førertræninger. Køkkenhjelperne betaler 15 kr. for ophold og rejse uanset hvor i landet man kommer fra.

Nærmere oplysninger vil blive tilsendt, når man har meldt sig.

Depotets julekonkurrence

Den rigtige løsning på julekonkurrencen i Depotets prisliste var: Tinka ønsker sig et spisebestik. Blandt de mange indkomne løsninger, blev følgende 10 udtrukket, der alle har fået præmierne tilsendt.

1. 1 tværsæk: Anne-Lise Krossing, Korsgade 7, II, Nyborg. — 2. Spejderbogen i skind: Margit Diget, Oddevej 41, Skagen. — 3. Sangbogen i skind: Vivi Lykke Sørensen, Skanderborggade 11, Randers. — 4. 1 sejldugsspand: Aase Olsen, Østrigsgade 1, I, Kbhvn. S. — 5. 1 sejldugsvandfad: Hanne Thostrup, Apoteket, Skjern. — 6. Pigespejderlommebogen 1951: Birte Rinnæs, Korsikavej 5, III th., København S. — 7. Pigespejderlommebogen 1951: Corrie Bosgieter, adr. Ole Tanghus, „Skovlide“, Rødning. — 8. 1 træspejder: Ulla Granum-Jensen, Langelinie 53, Vejle. — 9. 1 træspejder: Ebba Nielsen, Paludan Müllersvej 43, Aarhus. — 10. 1 træspejder: Lis Andersen, Adelgade 53, Nysted.

SVENSK NORSK FINSK DANSK

En

spejder svarer på de samme spørgsmål

Monica fra S.F.S.

Här är det tydligen. Vi pustar ut litet innan vi ringer på dörren! Rrrr! Det är Monica själv som öppnar med håret litet rufsigt och franska grammatiken i handen. Det är tydligt att hon är i pluggtagen. Hon ser inte direkt missnöjd ut över avbrottet möjligen en smula förvånad. Vi förklarar vårt ärende och så skrider vi till verket.

„Vad gillar du egentligen bäst i scouting, Monica?“

„Jag vet inte. Allting är så roligt, patrullen och utfärderna och läger. Läger är förstås det allra bästa! Lägre i somras var alle tiders...!“ Hon får en drömmande blick i ögonen och vi återkallar henne til verkliheten med en ny fråga.

„Här du egentligen någon hobby? Hinner du med det när du scoutar så mycket?“

„Det är så klart att scouting tar det mesta av tiden. Ja, plagget tar ju en del förstås! Men jag är med i Röda Korset och i frivillig gymnastik och spelar jag piano och det är väldigt roligt alltsammans.“

„Vad har du för framtidsplaner, Monica?“

„Jag skulle väldigt gärna vilja bli sjuksköterska,“ säger hon beslutsamt. „Men folk säger att det vill alla i min ålder. Och blir jag inte det blir jag nog gymnastikdirektör, för det är säkert kul!“

„Om du fick resa vart du ville, vart skulle du då fara?“ frågar vi nyfiket.

Hon funderar ett ögonblick och så kommer det: „Till Frankrike — till Paris. Franskmännen är så trevliga och lätta att få kontakt med och det finns så mycket att se i Paris. Men jag måste nog plugga litet mer franska först förstås.“ Hon bläddrar förstrött i sin grammatik.

„Ja, nu skall vi inte störa dig längre. Bare en fråga till: Om du fick 200 kronor, vad skulle du då göra?“

„Det räcker väl inte att fara till Frankrike på? Nej, det

gör det förstås inte. Nu vet jag! Jag skulle resa till fjällen på sommaren. Helst til Lappland! Där skall vara så tjustigt...!“

Och medan hon drömmer om Lappland över sin franska grammatik så ger vi oss iväg.

★ ★ ★

Xk — zk sa det for hvert skritt vi tok oppover mot de kvite, dyvåte teltene. Men sola hadde flerret skyene, og jentene skinte om kapp med den.

Hun sto og hengte speiderdrakten til tørk. „Jamen ble den våt på et blunk. Hatten tørker nok best der den er,“ la hun til og lo over hele fjeset. Så knipset vi henne som hun var.

„Det ser nå ut som du trives. Skal tro hva du liker best i speidingen?“

Hun så seg om i leiren. Hvite telt mellom lyse bjørker, røyk fra ildstedene, blinking i øksestålet der veden blev kappet, jenter som arbeidet, jenter som sang. — Vi skjonte hva svaret ville bli.

„Dette,“ sa hun bare. Hva annet kunne hun svare etter en uke i leir?

„Skal tro hva slags hobby du har ellers i året — utenom speidingen?“

Hun stusset et øyeblikk. „Ikke noe utenom speidingen. Du vet, leir er alle tiders, men der er jo en masse festlig å drive med i patruljen! Merker og allting. Og så er det jo artig bare å være sammen med de andre „kløverne“ og farte omkring og finne på alt mulig. Det blir ke tid til noe mer utenom skolen.“

„Ja, skolen må jo gå først, for du har vel en plan for framtida?“

Norsk K.F.U.K.
spejder lader sig ikke
gå på af regn i lejren

„Å, ja! jeg ...“ Hun grep seg i det, — hadde vært like ved å rope sine framtidsplaner. Det kom et skøyeraktig glimt i øynene.

„Nci, det — det sier jeg ikke bort! Men speider skal jeg være bestandig. Og treffe speidere fra andra land også, — det gleder jeg meg til!“

„Hvilket land vil du helst reise til da?“

„Belgia! Jeg skriver til noen belgiske speidere, skjønner du.“

„Hor, hvis du fikk 200 kroner, hva ville du bruke dem til?“

„Hoi! Det var mange penger det. Jo, reise til Belgia, selvsagt, og Paris, — eller nei: kjøpe troppshytte. Forresten, det ble nok for dyrt likevel. Men jeg kunne kjøpe nytt telt til patruljen, — og og ... Ja, nei, det der måtte jeg visst planlegge først.“

* * *

Den finske Egerpatruljefører ved nok, hvad hun vil være

Tamburen var full med nojsande flickebarn, som stråkte sig efter sine överplagg från den höga klädhängaren. Allas kinder glödde och ögonon lyste, — de hade säkert lekt något väldigt roligt under det nyss avslutade mötet. En av flickorne sopade Boets golv, och en annan torkade bort morsemärken från den lilla svarta tavlan. Patrull-ledaren höll just på att sätta bort Ekorrnarnas prydligt ihoprullade patrullvimpel i vimpelställningen. Hennes ögon logo, och det kom små glada smilgropar i kinderna då hon pratade med sina flickor.

„Ni tycks ha haft ett trevligt möte,“ sade vi till flickorna, och fick till svar ett rungande glatt „Jo!“

Så vände vi oss till patrull-ledaren:

„Hör du, hurr kom du egentligen att ansluta dig till scouterna?“

„Oh, låt mig fundera litet ... Jo, jag var då en liten flicka på andra klassen. Under en skönskrivningstid — jag kommer nog att koma ihåg det i hele mitt liv — steg en gammal scoutledare in i vår klass och så berättade han för oss om scouterna. Jag tyckte att han talade så klokt och jag blev eld och lågor, och så beslöt jag att gå med. Till det första scoutmötet sprang jag hela vägen hemifrån, så ivrig var jag!“

„Och det intresset tycks inte ha mattet av. Men va är det i detta scoutarbete, som mest intresserar dig?“

„Huh, det där var en svår fråga, — jag tycker egentligen om allting. Men det som jag ändå egentligen tycker mest om är att man har fullt upp med arbete, att man som patrull-ledare får utföra självständigt, skapande arbete och får spänna alle sina krafter, så godt man kan.“

„Har du ännu några önskemål beträffande scoutrelsen?“

„Säkert. Den är enligt min åsikt alltför mycket stelnad i

formerna, och allting är så *färdigt*. Man borde få nye spår att gå upp.“

„Har du ännu tid övrig att idka någonting annat än scouting?“

„Ja visst, just nu — grekiska.“

„Nej,“ avbröt vi. „Jag menar utanför skolan.“

„Ja, ja inte läsar jag det i skolan, intc. Det är blott av intresse. Det är skojigt.“

„Allt orkar du också med,“ undrade flickorna, som intresserat lyssnade omkring oss.

„Och vilka framtidsplanar har du?“

„Jo, filosofie doktor. Hej, skriv för allt i världen icke upp det!“

„Jag mener, att bara jag nu först blir student, så börjar jag studera finska och filosofi (det senare för att det är så förtjusande världsfrämmande).“

„Säg, vad skulle du göra om du finge 20.000 mark?“

„Hm, åtminstone skulle jag köpa „Håndbok för flickscouter“, senaste upplagan, och så vad mera, — jo ett tält naturligtvis och en dun sovpåse, och, och — ja, sen tror jag att det icke skulla räcka till någonting mera.“

„Ja, och nu inga fler frågor! Nu går vi hem och läsa läxor, icke sant flickor!“

* * *

Og hvad svarer en dansk spejder?

Vi besøger Aarhus divisionslejr. — Alle pigerne er i fuldt sving med at lave dragter af, hvad der findes på en strandbred med klitter.

— Åh, der har vi Jessie, den fingeremme, hun er allerede færdig med sin dragt og har taget den på. Af marehalm har hun bundet det fineste skørt og står der solbrændt og frisk og ligner den sødeste Honolulupige. Vi spørger hende om følgende:

1) Hvad holder du mest af inden for dit spejderarbejde?

„Spejderkammeratskabet!!! I min patrulje er vi i hvert tilfælde godt sammentomret. Med godt humør forstår vi at rette os efter hinanden og få en masse glæder ud af alle opgaver og oplevelser. — Det er det, jeg synes, er det bedste af alt — og så nyder jeg den stemning, vi har, når vi sidder omkring lejrålet — fred, ro og samhörighed.“

2) Har du nogen hobby udover dit spejderarbejde?

„Nej, hvis jeg havde, ville jeg ikke kunne passe min skole og slet ikke mit spejderarbejde. Jeg er patruljefører og blåmejsmedhjælper. Disse tre ting giver jeg al min tid og energi. Spredte jeg mig over mere, ville min indsats og resultater jo forringes, og det ønsker jeg ikke. Næ, hellere gøre godt få steder, og så gøre det fuldt ud.“

3) Hvilke planer har du for fremtiden?

„Kunne jeg leve af at være spejder, ville jeg være det altid, men det lader sig jo ikke gøre. Jeg håber, jeg kan blive læge, for i det arbejde kan jeg hjælpe andre. Lykkes det, håber jeg, at jeg i korpslejren 1960 er med som læge.“

4) Hvilket land vil du helst rejse til?

„Til Our Chalet i Schweiz, men Amerika er også et fremtidshåb. Jeg er penneveninde med en amerikansk spejder. Jeg ville gerne over at se, om pigerne dér har de samme glæder, som vi har herhjemme. Jeg tvivler, for jeg har indtryk af, at de får alt, hvad de peger på — mens vi må skaffe det selv — og har så den store glæde, når det lykkes for os. Jeg vil også gerne til Norge — lige skønt sommer og vinter har jeg hørt.“

5) „Hvis du fik 200 kroner, hvad ville du så bruge pengene til?“

„Jeg ville gemme dem og prøve at samle endnu flere penge sammen, så jeg kunne få råd til om nogle år at rejse til Our Chalet, med mindre jeg forinden skulle være så heldig at blive sendt derned af korpset. Skulle det ske, så tror jeg, at jeg ville spæde lidt til til vort patruljeudstyr — og for resten af pengene tage på vandretur til Norge — ak ja.“

Så skal vi allesammen til at spare for alvor...

På side 15 findes 40 sparerubrikker hvori troppens

kasserer kan kvittere hver gang, I kommer med 1 kr.

Det er nok bedst at få begyndt med det samme!

Lejrudvalget.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Men Tinkalil — leger du stadig med dukker? Nej! — træner blot til at sove reelt med ti mand, der snorker og puster og sukker — i lejren på Rohden i seksmandstelt!

„Galathea“

15000 tog afsked med Galathea...

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

★

1. rejsebrev, Lissabon i oktober.

Aviserne var enige om, at dette var den største afsejling, der nogensinde var foregået fra Langelinie. Antallet af farvelsigende blev anslået til 15.000, og selv om der naturligvis imellem har været mange tilfældige tilskuere, er det lige godt imponerende, at vi 105 lykkelige om bord i den bortdragende „Galathea“ kunne mønstre så mange tusinde slægtninge og bekendte. Mange af mine spejdervenner havde fortaget søndagskaffen og var mødt op, de fleste i uniform. Megen opsigt vakte 25. Stordam trop fra primitivt førerkursus på Stordam ifjor. De ankom med en skov af plakater med direkte ønsker på flere sprog (bl. a. sy'fynsk) om lykke på rejsen, på gensyn o. s. v. samt en særlig farveprægtig plakater med diverse søslanger, en jordklode og vort gode skib, Galathea; den hænger nu her i mit lukaf og bringer mange gode spejderminder frem, når mit øje falder på den.

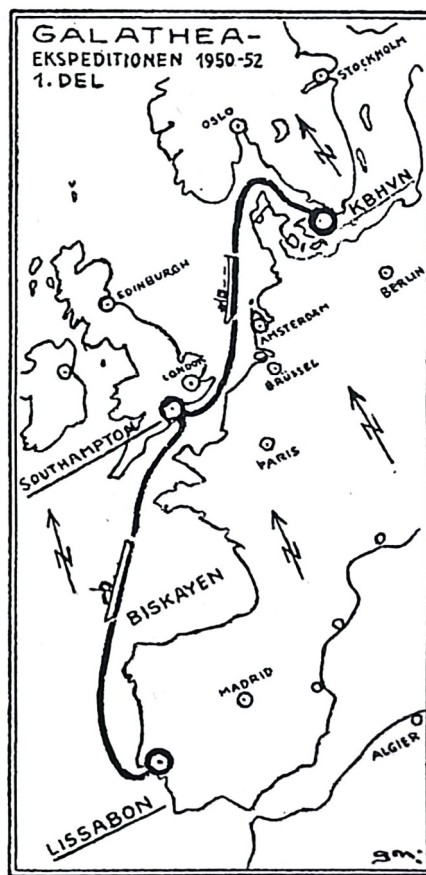
Skibet var selvfølgelig blevet vist frem fra tidlig morgen, og der var en sådan trængsel, at vi til sidst havde besvær med at få folk fra borde i rette tid, inden næstkommandende på slaget 16 gav ordren: „Klar til at gå af havn!“ Der blev vinket og ønsket lykke på rejsen, og her og der blev der knust mere end een tåre. Serpentinernes spinkle bånd bristede, ens blik søgte for sidste gang familiens og venners ansigter, som man ikke skal se i to år, afstanden øgedes, konturerne udviskedes, og mens det sidste „tjickerlicker“ lød i mine ører, gled Galathea til tonerne af „I Danmark er jeg født“ ud langs Langeliniemolen og ud af havnen. I Helsingør blev journalister og dybhavskomiteens medlemmer, der undervejs havde overværet urpremieren på Hakan Mielches filmsoptagelser af forberedelserne til togtet samt prøveturen, sat i land med lodsbad — — — og så stod vi sundet ud med Kronborg om bagbord, eventyret var for alvor begyndt, og nu står det til os og vort skib at indfri de store forventninger, hvormed denne ekspedition imødeses ude og hjemme.

På vej over Nordsøen gik tiden med at lægge alting på rette plads i laboratoriet og ordne vor videnskabelige last. Vi har lavet et kartotek over alle vore udrustningsgenstande, der spænder lige fra laboratorieudstyr af enhver tænkelig art, over kemikalier og fiskeredskaber til udstyr til landindsamlinger og jagt, foto, optik og kontorartikler o. s. v., o. s. v., ialt 654 kartotekskort med mere end 10.000 enkeltgenstande. På hvert kort står så antallet

af vedkommende ting samt det eller de steder, hvor tingene findes; ellers ville det hele jo også være ganske uoverskueligt.

Traditionsbesøg i Plymouth.

Nå, med lidt frisk kuling undervejs, der gav de endnu ikke helbefarne en påmindelse om, at vi dog var kommet til søs — og efter indsprøjtning af sabotørcocktail'en mod tyfus, paratyfus, kolera og lignende uskyldigheder (der gav mig en feber på over 50!), nåede vi velbeholdne til Plymouth i Sydengland, hvor der er tradition for, at hver eneste dansk havforskningsekspedition lægger ind og siger farvel til videnskabsmændene på det store, af alle zoologer kendte marinebiologiske laboratorium i denne stad. For 105 år siden kom også den gamle korvet Galathea ind til Plymouth havn for udgående på sin jordomsejling, og dens 21 salutskud besvarede i morgentågen fra den gamle fæstning ved indsejlingen. Ganske på samme måde stod også den ny Galathea Plymouth ind, og påny dronede skudene ud over den åbne fjord og rullede langt ind mellem bakkerne som tegn på, at en dansk Galathea gæstede verdens største søfartsnation ...

Der var flere steder sket en kendelig genopbygning af Plymouth, siden jeg havde været her i 1945 og 46 med „Atlantide“ på vej ud og hjem fra Vestafrika. Foran det stadigt sonderbombede Guildhall var anlagt flotte veje, byens største kirke var ved at blive genopført, og mange steder rejstes nye huse; men hovedindtrykket var stadigt uhyggeligt mange gabende huller og tavse ruiner i denne, måske den mest krigshærgede by i Old England.

Under vort kortvarige besøg blev vi beværtet på bedste måde. Først og fremmest aflagde vi besøg på laboratoriet hvor vi hilste på gamle og nye venner og kolleger og med interesse beså det store akvarium, der rummer mange farvestrålende fisk og lavere dyr, ligesom vi viste skibet frem for en lang række imponerende videnskabsmænd deroppe fra. Desuden var vi inviteret til fin frokost med byens borgmester, Lord Mayor, der viste sig at være en pæn, ældre dame, og endelig var vi til en fornem middag i den engelske officersklub. De mere end 200 deltagere sad ved to kolossalt lange maghoniborde med stateligt gammelt sølvtoj, og foran the president stod en sølvstatue søhelten Sir Francis Drake, som horte hjemme i Ply-

mouth, og også klubbens klenodie, hans vældige sværd, hvormed dronning Elizabeth (1533—1603) havde slået ham til ridder, stod opstillet her. Under de gamle hvælvinger i spisesalen lod nærmest sfærisk musik fra et skjult orkester, der spillede på livet løs, og langs alle vægge stod opstillet endeløse række af hvidklædte tjenere, omtrent en til hver finger. Jo, tro mig, det var stilig.

Ind imellem havde jeg det job at skulle komplettere vor udrustning med enkelte ting, men sådan noget som en simpel lille pergamentlampskaerm til vor skrivestue viste det sig komplet umuligt at fremskaffe i Sydengland med omliggende oer — kun rædsler på flere meters diameter og med frynser og gehæng var på lager!

Vand fra 4500 m's dybde.

Lordag den 21. oktober forlod vi Plymouth og passerede på vejen ud Devonport orlogsværft, hvor damen (Galathea) i 1933 kom til verden. Så gik det for alvor sydover, tværs ned over Biskayen, der viste sig fra sin allerelskværdigste side. Midt ude i den havde vi den følgende dag vor første station på nøjagtigt det samme sted,

Robert Baden-Powell's liv og lerned

copyright

Robert Stephenson Baden-Powell blev født den 22. februar 1857 i London. Faderen var teolog og professor og døde tidligt. De var mange børn, der opdrog hinanden. Drengene elskede friluftsliv, de holdt af at fiske og fange vilde kaniner, som de stegte over bål til primitive og spændende måltider.

Baden-Powell, som var den yngste i flokken, blev tidt sat til de mindre sjove arbejder, men tog dem med godt humor.

hvor det danske ekspeditionsskib „Dana“ havde arbejdet i 1922 og igen i 1930 på sin jordomsejling. Ligesom for 28 og 20 år siden viste ekkoloddet 4650 m, og vi frede den tynde hydrografwire ud med vore vandhentere. Disse fæstnes på wiren og sendes åbne ned, med et faldlod fæstnet i bunden. Der frejs ned til de ønskede dybder, der i dette tilfælde var 4500, 4000, 3500, 3000 m (i serier på 4–6) og så videre op til 1000 m, hvorefter mellemrummene mellem dem gjordes mindre og mindre indtil den overste, der kun sad 15 m under vandoverfladen. Derpå sendes et faldlod ned langs wiren, og idet det rammer den overste af de i vedkommende serie på wiren fastspændte vandhentere, lukkes dennes låg og bund, og samtidig kipper hele historien rundt, så kviksolvsøjlen i et påhæftet termometer afbrydes, hvorefter temperaturen i vedkommende dybde efter ophaling til overfladen direkte kan aflæses. Samtidig med vandhenterens lukning, frigøres det i dens bund fastgjorte faldlod, der rutter videre ned langs wiren og derefter på ganske samme måde lukker og vender næste vandhenter samt frigør næste faldlod — og således videre ned til den nederste vandhenter i det kulsorte dyb 4500 under Biskayens solbeskinnede overflade.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de resultater, vi opnåede ved sammenligning mellem temperaturer og saltholdighed o. s. v. i 1922, 1930 og 1950 — kun skal det lige nævnes, at der viste sig en tydelig stigning i temperaturen nede i vandlagene mellem 2000 og 3000 m.

Dansk gæstfrihed i Lissabon.

Så ankom vi da en solbeskinnet morgen til indsejlingen til Tejo-floden, hvor Lissabon, måske verdens skønnest beliggende hovedstad ligger. Efter 21 salutskud for Belem-tårnet, der er bygget af marmor til ære for søfareren Vasco da Gama, sejlede vi paradesejlad forbi det portugisiske admiralskib og knaldede endnu 11 skud af til ære for hans excellence, admiralen.

I Lissabon findes en dansk koloni på mellem 70 og 80 personer, som alle var om bord en af de dage, vi opholdt os i byen, og blev beværtet med dansk øl og snaps samt leverpostej, spegepølse o. s. v. — sikke de smækkede med tungen! For ekspeditionens medlemmer arrangeredes busture til et gammelt kongeslot i Sintra, hvis ældste dele er opført af maurerne, da de regerede i Portugal for 8–900 år siden. Det var pragtfuldt indrettet og lå oppe i bjergene med vid udsigt til alle sider. I den ene ende af en lille gård med sjældne træer fandtes et morsomt baderum, beklædt med de dejligste, portugisiske fliser, hvorpå der var afbildet jagtskener. Mellem fliserne sad fine huller, hvorigennem der bagfra kan presses vand ind i selve baderummet, så man, når man spadserer rundt langs væggene, befinder sig i et bedre brusebad.

En anden dag var jeg sammen med et par andre af videnskabsmændene inviteret til frokost hos en dansk in-

Det fine baderum

genior i fiskerbyen Setubal, 40 km syd for Lissabon. For 20 år siden skulle et dansk ingeniørfirma her foretage en udvidelse af havnen og behøvede cement. Tæt ved fandtes en lille, portugisisk cementfabrik, der leverede et elendigt stof, som man påstod var cement, og hvis årlige produktion var 10.000 tons. Det danske firma F. L. Smith købte resolut hele historien og leverede, hvad der skulle bruges til havnebyggeriet, og under stadige udvidelser har man nu, trods store vanskeligheder under krigen, banket fabriken op til en årlig produktion på 300.000 tons! Ingeniøren, der havde inviteret os ned og se fabriken, kørte os på vejen dertil ad en pragtfuld turistvej, der i utallige sving klatrer til vejrs op over de mere end 500 m høje kalkbjerge, der ligger langs nordsiden af Setubalbugten, og som løber videre langs afgrundsens rand med det krystalblå Atlanterhav og den hvide sandstrand dybt, dybt nede. Et sted lå et ældgammelt kloster klistret op til den usandsynligt stejle bjergskråning, bygget i „trappetrin“ og omgivet af tæt sammenfiltret maki-krat.

Sydlandsk stemning.

Meget kunne endnu berettes om Lissabon, vor første sydlandske by, med dens billige sydfrugter og dens brogede folkeliv, hvor billedet i de stejle gyder præges af sorthovede unger med højst een sko hver, af kvinder, der på deres hoveder bærer vældige kurve og byrder, der giver dem en rejsning som en dronning Isabella — og af mænd i så pjaltede udgaver, at Storm P.'s sjovere og lazaroner kunne have hentet mange værdifulde inspirationer her. Og så den anden yderlighed: Brede boulevarder med palmer og blomster, springvand og marmor statuer i massevis, elegante dollargrin og flotte butikker med tårnhøje priser, huse i lyserødt og lyseblåt, beklædt med fliser fra sokkel til tag, og tæt udenfor byen et kolossalt stadion, bygget i en dalsænkning og med siddeplads til knap 80.000 mennesker — altså næsten alle Odenses indbyggere!

Desværre tillod tiden hverken her i Lissabon eller i

Lissabons kolossale stadion

Plymouth, at jeg søgte kontakt med de lokale spejdere, men i Dakar regner jeg med, at det skal lykkes, så min næste beretning fra „et sted i Afrika“ også kan indeholde noget om spejderlivet på disse breddegrader.

(Torben Wolff har i flere år været redaktør af „Spejdernes Magasin“.)

Torben Wolff.

Jytte Thingvad, Vera Winther — Urses trop i Brønbyvester. Helle Groot Hansen — 1. Birkerød. Hanne Lisbeth Larsson, Ellen Binderup, Birgit Sørensen — II. Silkeborg. Birgitte Hancke — Tåstrup. Gunver Andersen, Ruth Meyer Petersen — Bavnehøj. Hanne Andersen — Humlebæk. Hanne Abitz, Gunvor Stolt Rasmussen, Hannelis Rasmussen, Lis Binem, Tove Jacobsen, Inger Knipschildt — Nakskov. Herdis Sorth, Karen Inger Nielsen, Anna Sophie Rasmussen — 1. Ronne. Hanne og Birgitte Riemann, Gyda Christoffersen — 1. Lyngby.

Else Vemmelund Hansen, Ruth Larsen, Inga Nielsen — Urses trop, Brøndbyvester. Grå Starcke — 1. Lyngby.

Ulla Andersen, Inge Johansen, Lilian Vinther — Urses trop, Brøndbyvester.

Har du benyttet chancen

til at få din penneven med i korpslejren? Det vil være morsomt for jer at kunne mødes i lejren, hvor du rigtigt kan give hende et indtryk af det korps, du tilhører, af de mange former for lejrteknik, patruljeliv o. s. v. Alt det, som I ellers må skrive om, kan du nu demonstrere, og I kan få nogle fornøjelige og lærerige dage sammen på et smukt sted i Danmark.

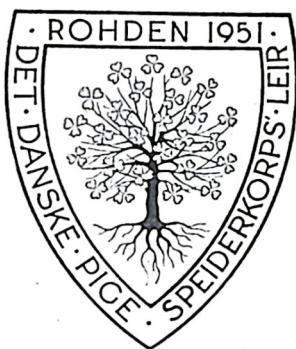
Husk snart at indsende din ansøgning til korpskontoret i Odense.

„Hver vælger i verden en ting han gad ligne, og den, som har vilje, vil vælge et træ.“

„Jeg har god samvittighed, for jeg har sparet 2,27 sammen til lejren!“

SPARERUBRIKKER

TIL

LEJREN PÅ ROHDEN

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*At spinke og spare er nu på moden
vi samler sammen til lejren på Rohden.*

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*Ja, tyve kroner til lejren på Rohden
er nok til det halve af perioden.*

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*Man undgår blot slik og bolsjeboden
og sparer i stedet penge til Rohden.*

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*Nu er til lejren og rejsen du moden,
vel mødt, kammerater – vi ses på Rohden.*

Navn

Trop

Lejrkontingent modtaget af

Februar måned 1951

stort udvalg i kort, brevpapir og kuverter til forskellige priser.

Til det fugtige februarvejr kan vi anbefale:

Sorte, stærke regnfrakker med 2 lommer og spændetamp, størrelse 38	26,20
— 40	28,70
— 42	31,30
— 44	33,95
Sydveste, størrelse 53—58	7,50

* * *

De sidste nyheder

Det er blevet vedtaget, at alle korpsets medlemmer må bære *den internationale pigespejdnål* over venstre brystlomme — det er en smuk blå emaljenål med gult verdens-
emblem, og prisen er pr. stk. 2,25

Det nye III kl. mærke bæres af alle, der har III kl. prøven. Det er et vævet mærke med gult treklover og bæres på venstre brystlommens læg 1 cm nedenfor lommeklappens Spids. Pris pr. stk. 0,25

(Vi beder om såvidt muligt at få tropssvis bestilling på dette mærke.)

* * *

Til tropsførerne!

Til korpsets sparesystem har vi nu gummistempler med lejrens bomærke.

Nyt til den 22. februar

Nu er Baden-Powells spejderbog: „Scouting for boys“ udkommet i en helt ny udgave: Verdensbroderskabsudgaven, og den er oversat og udgivet på dansk. Bogen er på 300 sider og rigt illustreret med B.-P.'s morsomme tegninger hentet fra hans mange bøger og artikler. — Den bog bør ikke mangle blandt dine spejderbøger. Pris 5,50

Af andre bøger til den 22. februar kan anbefales:

Eventyret om B.-P.	5,75
The Wolf that never sleeps.....	4,00
På Ridderfærd	7,50
Bogen om B.-P.....	6,50

Desuden har vi af internationale ting:

Verdensflag på stang.....	3,50
Painting-book	3,50
International lommebog	2,75
Farvelagt billede af B.-P.	0,75
Hjælpefondsmærket, som ikke bør savnes på dine breve. — Pengene, der kommer ind ved salget, hjælper spejdere i andre lande	0,10

Når du i anledning af den 22. februar skal sende hilsen til dine venner, skriv da på spejderbrevpapir. Depotet har

Ønsk dig lejrudstyr fra

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpsetkontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpsetkontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpsetkontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 13. februar

48841